

1.

## НЕЩО, ЗАСЕДНАЛО В КАНАВКАТА

Мъртвият гълъб полетя в нощта, плесна Доги в лицето и се стовари на земята, дългите му нокти затракаха по паважа, докато се търкаляше на изток. Очите му, които приличаха на мъртви стриди, гледаха към далечния край на задънената уличка.

Четирима мъже в добре ушити костюми отвърнаха на вторачения поглед на скитника, наблюдавайки го през парата на своя дъх. Пред тях стоеше едър черен тип – човекът, който беше ритнал гълъба сякаш е футболна топка.

– Мамка му, оставете ме на мира – каза Доги от мястото си върху парче чудесна мукава.

В очите на човека най-отпред проблесна светлинка и от широките му като на бик ноздри се издигна пара. До лявото му рамо стоеше много слаб азиатец, чието осеяно с белези от шарка лице изглеждаше така, сякаш му липсваха нужните за усмихване мускули.

– Къде е Себастиан? – попита онзи, който ритна гълъба, докато с левия си крак примъкваше друг труп на пернато.

Доги бе притиснат в края на уличката.

– Не познавам никого на име Себастиан.

– Глупости.

Едрият черен мъж ритна гълъба. Доги закри лицето си с ръце и един нокът одра дясната му длан. Откъснати пера се замяха из въздуха като игли, шиещи зад бод.

– Всички във Виктъри познават Себастиан.

Една идея се запромъкна из влажното и гневно съдържание на черепа на скитника, докато стигна до мислещата част.

– Вие, момчета, ченгета ли сте?

Никой не отговори на въпроса.

– Ето още един.

Едрият черен мъжага погледна говорещия – блед червенокос тип с тъжни зелени очи и измачкани дрехи. Пред дясната му обувка лежеше друга простряна птица мъченик.

– Бива го – одобри онзи, който биеше шутовете.

– Ще опитам.

През годините Доги беше виждал много мъртви гълъби по улиците на Виктъри.

Едрият чернокож нахлузи ръкавици на големите си ръце, наведе се и хвана мъртвата птица за главата.

– Гладен ли си? – попита той, гледайки към скитника.

– Майната ти, негро!

В ръцете на двамата мъже, които стояха зад азиатца с белези от шарка по лицето, се появиха пистолети, докато едрият закри към Доги, понесъл трупа на гълъба. Отвъд далечния край на задънения пасаж улицата беше тъмна и безмълвна.

– Белите бездомници се държат най-лошо – отбеляза червенокосият, докато оглеждаше кожичките около един от ноктите си. – Винаги съм предпочитал черните.

– Аз също – обади се азиатецът. – Защо ли е така, как мислиш?

– Ами... черният, който е бездомен, приема да бъде бездомен. Може да разкаже историята си: тази страна открадна моя народ от неговата родина, окова ни и ни накара да й работим. Сега съм свободен и отказвам да работя. Тази страна ми е задължена за дните на робството, за шибаните седалки в автобусите и за хиляди други несправедливости и сега аз си прибирам дължимото.

– Реституция?

– Точно така. Реституция. Обаче белият бездомник е различен. При него няма реституция. Родителите му са смятали, че трябва да учи в колеж и затова е учил. Може би се е дипломирал. А сега седи на улицата, напива се и си драпа гащите, докато си мисли: как можах да заседна сред всички тия негри?

Едрият се спря точно пред Доги. Мъртвият гълъб висеше във въздуха с подут от газовете на разложението корем. Разчорлените му пера сочеха във всички посоки.

– Къде е Себастиан? – Едрият тип завъртя китка и птичият труп се разлюля като махало. – Каж ми или ще има Ден на благодарността втора част.

Доги не обичаше чернилките и те не го обичаха. Винаги когато беше възможно, се изолираше от тях, като се стоварваше в покрайнините на Виктъри, където можеше да си се представя различен и кротко да проси.

– Къде е? – Очите на едрият мъж бяха малки и безмилостни.

Доги нямаше приятели, но имаше един познат, който му даваше алкохол, за да доставя пратки, да шпионира хора и да пази по време на кражби. Името на този щедър упълномощител беше Себастиан Рамирес и скитникът нямаше намерение да каже каквото и да било за този добър омбре на някакъв негр в сако.

– Не знам за кого...

Едно коляно се заби в гръдната кост на Доги и той изрева. Птицата изпълни устата му.

– Лъжец – каза едрият черен тип.

Скитникът усети вкус на мръсотия и пера, докато клонът дереше небцето му. Безрезултатно се опита да плесне огромните ръце на нападателя.

Едрият негр скоро извади гълъба от устата му.

Кръв изпълваше устата на Доги и се стичаше на тънка алена струйка по брадичката му подобно на змийски език. Уплашен до прилошаване, той гледаше своя мъчител.

– Следващия път ще го вкарам по-дълбоко.

– Трябва да му повярваш – подхвърли червенокосият.

Сипаничавият азиатец и четвъртият наблюдаваха ставащото сякаш с намаляващ интерес.

Доги изплю кръв.

– Няма го.

– Къде отиде?

Бездомникът не можеше да рискува да изгуби Себастиан, дори ако това означаваше да смуче мъртва птица.

– Майната ти, негро!

– Ето, отново започна – отбеляза рижият.

Азиатецът с белези от шарка сви рамене.

Едрият се смръщи, отново стовари коляното си в гръдната кост на Доги и се отпусна с цялата си тежест върху него. Бездомникът изрева и гълъбът отново прекъсна вика му. Едно солено мънисто, лявата очна ябълка на птицата, се плъзна по езика му и докато натискът върху гърдите му нарастваше, реброто, което му бяха счупили групичка кискаци се черни юноши, се строши за трети път през последните няколко години. Той се опита да изпищи, но успя само да си направи гаргара с перата.

Рижият се прозя и попита сипаничавия азиатец:

– Какъв сос върви с пуйка?

– От пилешки дреболии.

– Мисля, че той ще го направи.

– Не и върху моите обувки – каза едрият черен тип, докато вадеше птицата.

Доги изви глава и изля върху асфалта поток от жлъчка и карамелизирани пуканки.

Червенокосият погледна другаря си.

– Винаги съм се питал кой яде тия лайна.

– Вече знаеш.

– Следващия път ще я напъхам до края – предупреди едрият. – Къде е Себастиан?

Доги изплю кисел сок от устата си и изтупа курешките от брадата си.

– Отиде в...

Блесна светкавица.

Рижият се завъртя на деветдесет градуса и падна, стискайки лявото си рамо, когато изстрелът отекна. Азиатецът с белязаното от шарката лице издърпа ранения си другар зад метална кофа

за боклук, докато едрият негр и четвъртият мъж залепиха гърбове в противоположната стена и извадиха пистолети.

В задънената уличка настъпи тишина.

Припълзявайки към една входна врата с отстъп, Доги започна да вика:

– Четирима са! Ченгета! Двама се крият зад...

С трясък блесна бял огън. Един куршум прониза ларинкса на скитника и черепът му се блъсна в старите тухли. Страшен студ нахлу в разкъсания му врат и секунда по късно паважът го блъсна в лицето. Около него загърмяха изстрели, после пукотът полека-лека отслабна, докато накрая напомняше шумоленето на карти, които се разбъркват за поредната игра на покер.

– Чудя се дали осъзнава колко чернилки го чакат в ада? – попита някой в уличката, която сега беше много-много далече.

Доги си представи кикотеци се негри с рога, червени очи, остри зъби, по шалвари и с големи транзистори на раменете. Когато сърцето му спря, в главата му се въртеше тази представа за пъкъла.

– Приличаше на атеист.

Гръмна пушка попма и едрият чернокож, който риташе гълъбите, изрева.